

**„ÎNTÂMPLARE” SAU PROVIDENȚA
LUI DUMNEZEU ? [Dr. E. Doenges]
„NU VĂ ÎNȘELAȚI, DUMNEZEU NU
SE LASĂ BATJOCORIT.”
HULITORUL DE PE MARE**

Un marinar povestea : „Ne aflam în apropierea insulei Bornholm și ziua am avut vânt bun, dar seara el s-a transformat în cea mai puternică furtună.

Căpitanul dăduse deja din timp ordinul de strângere a velelor, astfel că la lăsarea întinericului vâsleam încoace cu velele strânse.

Marea s-a prăvălit peste punte și a luat cu ea o parte din încărcătura de pe punte, care consta din scânduri groase.

În dormitorul echipajului, cabinele de jos erau sub apă și a trebuit să ne refugiem pe punte.

Uzi până la piele și tremurând de frig, stăteam într-o așteptare îngrijorată, căci orice marinar care a fost pe Marea Baltică, știe ce înseamnă să navighezi într-o noapte întunecoasă de noiembrie, pe furtună puternică, în apropierea insulei Bornholm.

Atunci a venit ordinul de întoarcere ; dar întoarcerea a eșuat, chiar și viratul în vânt, cu toate că arboraserăm pânzele din otgoanele de susținere ale catargului.

Foaia Creștinului poate fi citită (și descărcată de) pe : www.cezareea.ro/foaia-crestinului.

ORARUL SLUJBELOR BISERICII	
DUMINICA	9 – 12 18 – 20
JOI	18 – 20
Live pe : www.cezareea.ro VĂ AȘTEPTAM CU DRAG !	

**„Să trăiești în pace, și pacea să fie
cu casa ta și cu tot ce este al tău” !
I SAMUEL 25 : 6**

Vaporul gonia spre țarm fără a putea fi oprit. Atunci a venit căpitanul la noi și ne-a spus să fim pregătiți pentru orice.

Fiecare dintre noi și-a scos în tăcere șapca și s-a încredințat lui Dumnezeu prin rugăciune.

Numai unul dintre noi, un dalmat, în loc să se roage Aceluia care era singurul care putea să ajute atunci, ocăra și înjura, blestema vaporul și pe căpitan, ne numea *ipocriți* și *babe* și s-a purtat în cel mai înalt grad de indisciplină în acel ceas greu, când eram numai la un pas de moarte.

Atunci căpitanul a mai dat odată ordinul de întoarcere și cu ajutorul lui Dumnezeu, pe care l-am cerut atât de fierbinte, am reușit și am îndepărtat tot mai mult și mai mult vaporul de coastă.

Spre dimineată, când s-a luminat, am observat că dalmatul nu era printre noi și când l-am căutat, l-am găsit în cele din urmă, între parapet și scânduri, total strivit ...

Să descriu ce impresie a făcut acea priveliște asupra noastră ? N-aș putea.

Aveam un singur gând și un singur cuvânt : „**aceasta este judecata lui Dumnezeu**”. — [Continuarea în numărul viitor | Preluare din cartea : „Întâmplare” sau Providența Lui Dumnezeu ? | O culegere de povestiri din viață | Editat de Dr. E. Doenges, Darmstadt | Editura : Frații Doenges din Dillenburg | Tipografia: A. Richter, Dillenburg]

Editorial. *Abandonat prea dvreme* (I)

„Nu întăriți pe cele slabe, nu vindecați pe cea bolnavă, nu legați pe cea rănită, n-duceți înapoi pe cea rătăcită, nu căutați pe cea pierdută, ci le stăpâniți cu asuprire și cu asprime !” (Ezechiel 34 : 4)

Nouă, oamenilor, cu inimile noastre sărace în dragoste, ne este repede la îndemână să abandonăm un om ca fiind fără speranță.

Dacă am avertizat, am chemat, am îndemnat de câteva ori, îi așezăm pe oameni în camera mortuară ca fiind fără speranță.

Domnul face altfel ; sufletul nemuritor al unui om este pentru el infinit de prețios. Câte unul trăiește în ostilitate față de Cuvântul lui Dumnezeu, în amărăciune, în slujba păcatului ; el nu mai vrea să audă nimic despre dragostea lui Isus – să-l abandonăm așa de repede ?

Tu nu știi ce se petrece în inima lui. S-ar putea ca o modalitate revigorantă, un cuvânt de dragoste, de nădejde, poate face ca el să deschidă ochii și să trăiască.

„Dragostea crede totul, nădăjduiește totul.” (I Corinteni 13 : 7) **Conform acestui cuvânt procedează și dorește Domnul, ca și ai Săi să procedeze la fel.**

Drahma pierdută, care zăcea în gunoi, și-ar fi găsit sfârșitul cu siguranță pentru totdeauna în grămada de gunoi, dacă femeia n-ar fi aprins lampa și n-ar fi căutat și măturat cu hărnicie în toată casa, până când a găsit-o.

Era, într-adevăr, foarte murdară și așa cum zăcea acolo, nu era nimic de sperat pentru ea.

Nu în situația, nu în starea, nu în aspectul lui a stat cauza pentru care mai era ceva de sperat pentru ea, ci în inima femeii, pentru care drahma era așa de prețioasă, încât n-a vrut cu nici un preț s-o lase.

[Continuarea de pe pagina 1]

Motivul pentru care mai este speranță pentru păcătosul și batjocoritorul cel mai rău, atât timp cât mai trăiește pe pământ, este acela că Isus îl iubește, că Isus vrea să-l salveze. –

Când mătura femeii a atins praful în colțul întunecos, a apărut o licărire slabă în ochii ei, o reflectare a luminii pe care ea o ținea în mâna cealaltă – atunci a găsit, drahma era salvată !

Dacă îi privim pe oameni cu ochii, ca și când n-ar merita să întindem mâna după ei, atunci nu vom izbuti nimic în inimile lor.

Cu turturi de gheață nu se poate aprinde nici un foc.

Iată un exemplu din viața practică. Un grup de tineri întreținea în tren o conversație care-L defăima pe Dumnezeu.

Doi călători, care ședeau citind în același compartiment, au fost indignați asupra ei și cel tânăr l-a rugat pe cel mai în vârstă, să mustre discuțiile rele ale tinerilor. Acesta a răspuns :

„O, l-a ce ar ajuta ! Ar însemna doar să aruncăm mărgăritarele la porci”, - și și-a citit ziarul mai departe, iar tinerii au continuat cu vorbele lor nelegiuite.

Brusc au fost întrerupți de vocea liniștită a celui mai tânăr dintre cei doi :

„Prietenii, discutați împotriva poruncilor lui Dumnezeu, prin aceea că abuzați de Numele Lui și vorbiți de osânda veșnică, de parcă aceasta ar fi ceva de glumă.

Discuția dumneavoastră trebuie să supere pe orice om cumsecade și ceea ce este și mai important, Îl insultați pe Dumnezeu cu ea.

El vă va cere cu siguranță socoteală pentru orice cuvânt nefolositor și nelegiuir.”

Tinerii, surprinși de această adre-

sare, au tăcut o clipă, dar curând a început din nou aceeași discuție, amplificată prin remarci veninoase, pentru a-l necăji pe dojenitor.

Atunci trenul s-a oprit și tinerii au coborât.

„Nu prea ați făcut bine cu reproșul dumneavoastră”, a spus vârstnicul zâmbind, „doar v-am spus, ar însemna să arunci mărgăritarele la porci”.

Dar în aceeași clipă s-a deschis ușa, unul dintre tineri s-a întors și s-a adresat celui mai tânăr :

„Vă mulțumesc, domnule, pentru acele câteva cuvinte pe care ni le-ați spus atât de prietenos ; îmi pare rău că am folosit asemenea cuvinte. Nu putem spune că nu știm că nu este bine ; unii dintre noi nu vor uita ce ne-ați spus. Noapte bună !”

Domnul vârstnic și-a primit răspunsul -, tinerii batjocoritori nu fuseseră demni de serviciul din dragostea al unei muștrări ? [Continuarea în numărul viitor I
Preluare din : *Mărturiile unui vechi soldat către camarazii lui* I V I Georg von Viebahn, BERLIN I 1900 I Societatea Evanghelică germană de cărți și tractate I Ackerstrasse 142]

CUGETĂRI PERSANE DORINȚĂ

- Când dorești ca limba să-ți fie lungă, atunci mâinile se vor scurta. **ANUSHIRVAN**
- Dorința de la privire se trage ; din ochi e vederea și din inimă vrerea. **ASADI TUSI**
- **Dacă semeni cerul cu semința dorinței, chiar dacă va răsări, nu va crește altceva în afară de imposibil. ATTAR**
- Cui se înțelege cu prietenii i se îndeplinesc toate dorințele. **ANUSHIRVAN**
- **De vrei să-ți îndeplinești dorința, trebuie să faci doi pași – un pas în afară de univers, altul (în afară) de dorință. BAIAZID BESTAMI**
[Din *Cugetări persane*, Albatros, București, 1983]

Lumini peste veacuri Volumul II [Petru Popovici] CAPITOLUL 13 DAVID LIVINGSTONE

Familia Livingstone își avea originea în insula Ulva, cunoscută ca „insula lupilor”.

Bunicul său cunoștea arborele genealogic al familiei și multe amănunte pe o perioadă de șase generații în urmă.

În 1792, bunicul a părăsit Ulva, mutându-se la Blantire, vreo 10 km de Glasgow, Scoția.

Neil, tatăl lui David, cerea copiilor ascultare și punctualitate. Când se întuneca, el obișnuia să închidă ușa mare de intrare în curte.

Odată, în copilărie, David a întârziat și când a sosit acasă, a găsit ușa încuiată. Și-a dat seama că el e vinovat, de aceea, n-a bătut la ușă, n-a strigat, ci s-a așezat pe prag să doarmă acolo.

Într-un târziu, mama îngrijorată a dat să se uite la stradă și l-a găsit pe prag.

Așa a învățat regula punctualității pentru toată viața și atunci a luat pentru el hotărârea să-și bucure părinții, nu să-i supere.

El a fost un băiat foarte silitor la învățătură. La vârsta de 9 ani, David a învățat Psalmul 119 și l-a spus pe dinafară în două rânduri la biserică, doar cu cinci mici greșeli.

Pentru aceasta, învățătorul lui de școală duminicală i-a dat ca premiu un frumos Noul Testament.

Părinții fiind săraci, la vârsta de 10 ani, David a trebuit să meargă să lucreze la o fabrică de țesătorie.

Cu o parte din plata pentru prima săptămână de lucru, el și-a cumpărat o carte de gramatică a limbii latine.

Cu toate că lucra de la ora 6 dimineța până la ora 8 seara, el a fost gata să se înscrie la cursuri serale de la ora 8 la 10, iar când sosea acasă, deși era obosit, nu se culca, ci studia până târziu.

Adeseori trebuia să vină mama să-l trimită la culcare. Chiar și la fabrică, în timp ce lucra, avea și cartea deschisă în fața lui. La 16 ani, David era foarte familiar cu Virgil și Horațiu în latină și mulți alți clasici. Cărțile de știință și călătorii erau desfătarea sa.

Când avea vreo jumătate de zi de sărbătoare, alerga la cariera de piatră și făcea colecție de specimene de pietre sau își îmbogățea colecția lui de plante.

În 1830, la vârsta de 17 ani, datorită studiilor serale, a putut intra student la Universitatea Glasgow să studieze medicina și teologia.

Într-o scrisoare adresată conducerii Societății Misionare Londoneze, în anul 1838, el spunea că, **la vârsta de 12 ani, a început să reflecteze la starea sa ca păcătos și nu se socotea vrednic să primească iertarea.**

Considera că, fiind nevrednic, trebuie să se petreacă o minune ca să o poată primi. Astfel, a rămas în stare de pasivitate. [Continuarea va fi în numărul viitor]

**UNDE ÎȚI VEI PETRECE VEȘNICIA?
CUM POT FI MÂNTUIT ?**

1. Nu există om fără păcat : „Căci *toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu*”. [Romani 3 : 23]

2. Pentru un singur păcat, omul este / va fi condamnat : „Fiindcă *plata păcatului este moartea* ...”.

3. Mântuirea este posibilă numai prin Isus : „ ... *darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru*”. [Romani 6 : 23]

**„Doamne Isuse, vino te rog
și în viața mea !”**